

[Chr. Madsen.]

om, kan jeg naturligvis ikke sige noget om, men tallet tror jeg ikke bliver så stort, som den højtærede arbejdsminister regnede med, så at der skulle komme alvorlige ubehageligheder med hensyn til $\frac{4}{5}$ -grænsen og med, at man kom op over fagets almindelige løn. Selv om $\frac{4}{5}$ -grænsen ikke er helt borte i vort lovforslag, har det alligevel nogen betydning. Vi har i hvert tilfælde haft den hensigt at løfte de arbejdsløshedsramte nærmere til $\frac{4}{5}$ -grænsen, end der er mulighed for nu. Hvis jeg går ud fra provinsens gennemsnitsindtægter, understøttelser og huslejeniveau, hvis jeg går ud fra en almindelig husleje på 150 kr. om måneden, vil det sige, at en mand med 4-5 børn kommer op på $\frac{4}{5}$ -grænsen og som følge deraf får nedslag i sin understøttelse. Efter vort forslag om at holde huslejhjælpen uden for $\frac{4}{5}$ -grænsen kan man løfte betydelig flere arbejdsløshedsramte op i nærheden af $\frac{4}{5}$ -grænsen, og $\frac{4}{5}$ -grænsen er jo ikke fuld erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Vi mener altså, at det, vi har foreslået, er fuldkommen rimeligt og noget, som man bør gennemføre hurtigst muligt for at hæve arbejdsløshedsunderstøttelsen så nogenlunde op i nærheden af, hvad man ellers har vedtaget for sociale udgifter på andre områder. Hvis man ikke gør noget hurtigt, vil det altså sige, at den arbejdsløshedsramte skal klare sig med et dagpengebeløb, der udregnet i årsindtægt ligger omkring ca. 6.500 kr.; det er der ingen mennesker der kan klare dagen og vejen med. Forhåbentlig vil det ikke gå sådan, at ret mange medlemmer får lov til at gå så lang tid på kontrolstedet, at de skal til at regne med årsindtægter dér, men der er da noget, der taler for, at der også i hovedstadsområdet er grupper, der bliver ramt af arbejdsløshed på nuværende tidspunkt, og at denne arbejdsløshed let kan vare vinteren over, og disse mennesker er ikke tjent med, at der er så lave understøttelsessatser.

Den højtærede arbejdsminister var også lidt betænkelig ved, at vi i vort forslag har foreslået, at 26 ugers bestemmelsen helt skal afskaffes. 26 ugers bestemmelsen er jo noget meget gammelt i vor arbejdsløshedslovgivning. Det var noget, man havde et forfærdeligt mas med under kriseperioderne i 30erne, hvor folk gik så længe, at de faldt

på disse bestemmelser og skulle over til at gå på socialkontorerne, i visse tilfælde til en mindre ydelse, end dagpengene dengang var. Dengang var det modsatte tilfældet. Arbejdsløshedsunderstøttelserne var noget højere end alle andre understøttelser, man kendte her i landet. Nu er det lige omvendt.

Men det var altså i 1930erne. Der er vel sket noget siden dengang, og opfattelsen af den politik, der skal føres, er nok en anden end dengang. Det er mere udbredt, at man i øjeblikket siger, at hvis der bliver arbejdsløshed, så er der noget galt med den økonomiske politik, der føres, og så må der være et sted — og det er måske mest her i det høje ting — man skal lægge skylden for en sådan arbejdsløshedsperiode.

Som jeg har nævnt i bemærkningerne til lovforslaget, mener vi, at når man siden 30ernes arbejdsløshedsperiode har fået indført i § 10, stk. 4, at når en person har gået arbejdsløs i lang tid, skal arbejdsanvisningskontoret tage hele hans forhold op til en nøjere undersøgelse og se på, om han er syg, om han er egnet til at være arbejdsløs og være på kontrolstedet inden for arbejdsløsheds-kassen, om han skal overføres til invaliderente eller til revalidering, eller om der skal træffes særlige foranstaltninger; så at man kan tilbageføre ham til arbejdsmarkedet.

Når man har en så udmærket bestemmelse — og jeg mener, at det er en udmærket bestemmelse — og virkelig vil arbejde for, at denne bestemmelse skal gennemføres, som der står i paragraffen, og gennemføres på en menneskelig og forstandig måde, er der ikke grund til at have andre spærreregler. Det er spærreregel nok. Det er bare et spørgsmål, hvordan arbejdsanvisningskontorerne vil arbejde med disse spærreregler, og det kunne da være, hvis man ikke arbejder fornuftigt med disse spærreregler i hvert fald i Nordjylland og Vestjylland, at man med rette kunne sige til disse arbejdsanvisningskontorer: hvorfor arbejder I ikke med sagen, som der står i lovens tekst? Hvorfor sørger I ikke for, at der bliver sat arbejde i gang til de mennesker, der har gået i urimelig lang tid på kontrolstederne? Der er nogle i Nordjylland, først og fremmest i landkommunerne, der opretholder tilværelsen ved, at de har 3-4 måneders arbejde om året; resten af tiden går de på kontrolstedet. Det er ikke enkelte tilfælde, men det er flere